

Илю тоиска паспорта ми ужъ да го види, грабна го и го „скри. „Нѣма да заминешъ. Азъ ще пиша още сега писмо на министра“, — рече ми той.

Останахъ въ Крагуевацъ.

Когато се прибрахъ въ хана, дойде едно момче отъ пощата и попита ханджията: „Нѣма ли нѣкой човѣкъ, който иска да го назначатъ на служба въ пощата?“ Въ яда си казахъ на момчето, че азъ искамъ. И отидохъ въ пощата.

Понеже бѣхъ облѣченъ въ скжпи сукнени дрехи, началникътъ ме изгледа и ми рече:

— Имамъ ли други, по-вехти и по-прости дрехи?

— Имамъ, отговорихъ.

— Жалъ ми е за твоитѣ хубави и скжпи дрехи, които струватъ най-малко 20 жълтици, и които ти въ службата ще изпокжсашъ за единъ месецъ.

— Не се безпокойте, азъ имамъ и дрехи, и пари, — отговорихъ.

Записа ме на служба.

— Месечна заплата ще имашъ 3 жълтици и една рубла, каза началникътъ...

— Стигатъ ми тѣ, — казахъ и напустнахъ.

Когато се върнахъ при другаритѣ си, тѣ почнаха да ми се каратъ, че съмъ се унижилъ да стана простъ служащъ, че съмъ усрамилъ името „войвода“.

— Бре, хора, — казахъ азъ — не знаете ли, какво може да се роди отъ моето седене безъ работа въ града? Ще дойде нѣкой полицаи да ме разкарва насамъ-натамъ и да ми се лигави, а азъ не съмъ наученъ да търпя, па ще взема да го ступамъ — ето ти бела... Една зима и съ камъни да ме товарятъ въ службата, пакъ ще изтърпя.

И така останахъ да служа въ пощата цѣли 2½ месеца.

Дойде Благовецъ. Повикахъ да дойде и Хаджи Димитъръ, който бѣше въ едно село.

Заминахме съ него за Бѣлградъ и намѣрихме дружината си.

Решихме да изпратимъ хаджи Димитра въ Влашко при Раковски, за да видимъ, той какво ще ни съветва. Азъ бѣхъ вече решилъ да замина въ България съ чета и да шетамъ изъ нашата Стара-планина. Казахъ на Хаджи Димитра да събере и той една чета въ Влашко и най-късно до 10 дни да ни пише въ Бѣлградъ да тръгнемъ.

Чакахъ не 10, а 20 дни. Никакво писмо не получихъ. Извадихме си паспорти като търговци на добитъкъ за вътрешността въ Сърбия. Въ онова време сърбитѣ се бѣха сдобрили съ турцитѣ и не позволяваха да се минава границата. Но ние се събрахме ужъ като търговци въ Зайчеръ и се прехвърлихме тайно въ България.

Д. Чолаковъ